

Rahima Abdullahs 8. marts-tale

Taler

Rahima Abdullah
Gymnasieelev og
næstforperson for DFUNK

Dato

8. marts 2021

Omstændigheder

Talen er aldrig blevet holdt fysisk, men uploadet på Spotify under Mino Danmarks podcast "Minoritetsfeminisme".

Min kvindekamp består i, at alle kvinder skal få lov til at leve det liv, de ønsker.

Et liv uden vold, udnyttelse og negativ social kontrol.

Et liv, de selv har ejerskab over.

Mit navn er Rahima Abdullah, og jeg er 20 år gammel. Jeg er gymnasieelev, politisk næstforperson i DFUNK – Dansk flygtningehjælp ungdom og frivillig i Søstre mod vold og kontrol.

Hele mit liv handler om at kæmpe for menneskerettigheder.

I nogle lande, herunder Danmark, har alle kvinder de samme rettigheder og muligheder, men det er alligevel ikke alle kvinder, der får lov til at nyde disse muligheder

Lige nu, imens vi fejrer kvindernes internationale kampdag, er der stadigvæk kvinder, der ikke få lov af deres familier til at tage en uddannelse. De bliver i stedet opfordret til at skulle giftes i en tidlig alder og være hjemgående.

Der er unge kvinder og piger, der ikke få lov til at deltage i fritidsaktiviteter.

Der er voksne kvinder, der sidder fast i et usundt og voldeligt ægteskab, men tør ikke at komme ud af det, fordi de frygter, at folk ville tale dårligt om dem.

Der er kvinder, der sidder alene med en voldtægtsoplevelse eller en oplevelse af seksuelt misbrug og krænkelse, men tør ikke at tale højt om det, heller ikke til deres egne familier, fordi de er bange for, at de vil blive svigtet af nogen fra deres egne familiemedlemmer og samfund, og at skylden ville lægges på deres skulder, derfor vælger de at være tavse.

Der er kvinder, der er vokset op med, at hvad folk siger er vigtigere end ens egne rettigheder som menneske på den her jord.

Det er en del af vores virkelighed. Den virkelighed er vi nødt til at anerkende, hvis vi ønsker at skabe et bedre samfund med mere retfærdighed og lighed.

For nogle dage siden sad jeg med en kvinde, der var fuldstændig ødelagt og knust. Hun havde besluttet sig for at blive skilt fra en mand, hun aldrig havde været glad sammen med. En mand, der udsatte hende for psykisk vold. Det tog hende 20 år at turde at sige fra og komme ud af ægteskabet, men hun græd alligevel, fordi hun tænkte på, hvad folk skulle sige om hende, for hun har fået at vide, at det ikke er så populært at være en skilt kvinde i hendes miljø. Hun græd i stedet for at glæde sig over det liv, hun kommer til at få.

Sidste år sad jeg med en mindreårig pige. Hun var helt knust. Jeg kunne se de blå mærker på hendes krop. Hun havde fået tæsk af sin storebror, og det var ikke første gang. Forældrene gjorde aldrig noget ved det, og hun turde aldrig at sige det videre til en voksen eller anmelde ham til politiet, fordi hun var bange for, hvad folk skulle sige om det.

For to år siden sad jeg på mit værelse og var helt knust, fordi jeg var ved at tage en beslutning om at flytte hjemmefra. På den ene side sad jeg med et ønske om at bo alene og lære at klare mig selv og være en rigtig voksen og selvstændig kvinde. Jeg havde brug for at have min egen plads, men jeg var ked af det, fordi jeg var nervøs for, hvad folk ville mene om min beslutning, for der er nogen i mit samfund, der mener, at det ikke er okay, at en ugift kvinde skal flytte hjemmefra. Men jeg valgte alligevel at gøre det.

Det var en svær og lang diskussion, jeg skulle tage med mine forældre. En diskussion, der handlede om, hvad folk skulle mene om min beslutning. Til sidst lykkedes det mig at overbevise dem om, at det var den rigtige beslutning for mig, og jeg fik deres opbakning. Men det var ikke nemt. Det var en svær kamp

for mig at tage. Jeg kunne have givet op, men det valgte jeg ikke at gøre.

Kære kvinde.

Uanset hvilken udfordring du går igennem, håber jeg ikke, at du vil give op. Jeg håber, at du aldrig nogensinde vil være i tvivl om, at du er den eneste i denne verden, der har ret til at træffe beslutninger, der indgår i dit liv.

Hvis du har været udsat for en af de ting, jeg har nævnet, så skal du vide, at du ikke sidder alene med disse udfordringer

Måske sidder du med en følelse af, at du er den eneste i verden, der slås med disse udfordringer

Det kan også være, at du trøster dig selv med, at der er andre kvinder, der lever med lignende udfordringer, men de vælger at holde ud – derfor skal du også bare holde det ud, tænker du.

Men nej, det skal du ikke.

Det skal du virkelig ikke!

Du er ligesom en fugl.

Der sidder i et bur.

Døren til buret er åbent.

Foran dig er der en verden fuld af muligheder.

Du kan vælge at blive siddende i buret resten af dit liv.

Men du kan også vælge at flyve ud af det.

Og nyde alle de muligheder, verden har givet dig.

Det håber jeg, du vil gøre.

For alene kan jeg intet gøre.

Men hvis vi står sammen, så kan vi skabe en forandring.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rahima-abdullahs-8-marts-tale>